

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti **NEDĚLNÍČEK**

Poděkování za úrodu

Říjen 2015

SLŮVKO FARÁŘE

Návštěva

Byla to vesnice, kde jsem určitě několikrát sloužil u oltáře a mnohé obyvatele jsem znal. Mezi nimi byla i jedna stará paní, která už i díky vysokému věku pomalinku slábla... Bůh jí dopřával dlouhý věk když uvážíme, že v jejím raném dětství vznikla tzv. První republika tedy Československo.

Několikrát mě zvali její blízcí na návštěvu nebo alespoň na kafe, ale stále to nějak nevycházelo. Však to znáte – každý máme svůj život a čas běží... Musíme to a ono...

Seděla tam mezi svými příbuznými docela potichu, nenápadně. Ztratila nebo možná nikdy neměla tu dravost v komunikaci, kdy řešíme nedostatky a „stíny“ lidí kolem nás, neschopnost těch, kteří vedou zemi a svět, provětráváme své strachy a nejistoty o zítřek atd. Nic z toho. Pouze seděla, poslouchala a mlčela. A přitom ona zažila válku, kolektivizaci, nesvobodu, moře lidí kolem sebe během dlouhého života. Ona ano, my mnozí ne.

Na konci návštěvy se mnou chtěla mluvit, ale tak, aby u toho nebyli blízcí. Při loučení v předsíni mě vzala za ruku a říká tišším hlasem: „Pomodlete se za mě, ať si mě už Pán Bůh vezme.“

Koukám jako blázen... Právě takováto vyjádření bývají častokrát důvodem, kdy se ošíváme, děláme různé grimasy v obličejích a obracíme oči v sloup. Říkáme dotyčným, ať tak nemluví, že se to nehodí, že ještě budou dlouho žít, že se budou mít dobře a přejeme jim hóódně toho zdravíčka (tuto hodnotu, tedy – zdraví – tímto nezlehčuji).

Znovu si bleskově připomínám, co všechno už tato žena má za sebou a nebojím se připustit, že předmětem jejich modliteb je určitě touha, plynoucí z víry ve věčnost u Boha, ke kterému se celý život obracela ať už s prosbami za sebe nebo za své blízké.

Lidský život je krátký. Alespoň za určitých okolností to lidé říkají. Někteří možná jako frázi, mnozí však vědí velmi dobře, co tím myslí a vyslovují. Využívejme tedy moudře čas, který nám Bůh dává. Mohou nám k tomu pomoci určitě i ti dříve narození mezi námi.

PKF

ZÁŘÍ V NAŠÍ FARNOSTI - OBRAZEM

Pout' hlučínského děkanátu v Hrabáni 5. 9. 2015

**Návštěva P. Petra Krenického s bohoslovci z Ukrajiny
tentokrát v Zábřehu . Pátek 11. 9. 2015**

Poděkování za úrodu. Odpoledne na farním dvoře v sobotu 26.9. 2015

Foto: Marie Ohřálová

Hudba, která povznáší ducha

V letošním roce jsme měli možnost prožívat od 1. do 28. září již dvanáctý ročník Svatováclavského hudebního festivalu - hudebního svátku Moravskoslezského kraje. Jeho jednotlivé koncerty, zaměřené na duchovní hudbu, se postupně odehrávaly v osmnácti městech a obcích našeho kraje. Lidé se téměř denně scházeli v různých kostelích, aby naslouchali duchovní hudbě.

Také v našem kostele sv. Martina se v pátek 18. září v podvečer odehrál úžasný koncert v rámci Svatováclavského hudebního festivalu, který provedlo hostující jedenáctičlenné hudební těleso BABORÁK ENSEMBLE s uměleckým vedoucím a známým hornistou Radkem Baborákem.

Ten v průběhu koncertu přítomné seznamoval s obsahem jednotlivých hraných skladeb. Na programu byla díla G. F. Händla, W. A. Mozarta, A. Vivaldiho a G. P. Telemanna. Jemné tóny Händlova Larga Appendix ze známé a překrásné suity s názvem Vodní hudba oznamují

začátek první poměrně dlouhé skladby. Tou dobou publikum nejen místních občanů, ale i cizích hostů v plně obsazených lavicích našeho chrámu pozorně naslouchá velmi líbivým melodiím.

Hudbu na sebe musíme nechat působit a vychutnat si ji. V této chvíli zapomeneme na všechny starosti a necháme se pouze unášet krásnými melodiemi starých časů. Při lehkém, jemném zvuku smyčců a cembala člověk cítí, jak se hudba dotýká jeho srdce a naopak zesílené pasáže některých skladeb třeba v provedení lesních rohů skoro otřásaly celým prostorem. Je zvláštní, co dokáží tóny krásné hudby, když si je pustíme k sobě a vnímáme je. Obdivujeme vrchol lidského ducha, jímž byli tito hudební skladatelé obdařeni. Obdivujeme rovněž nesmírné schopnosti a um všech mladých hudebníků celého souboru, kteří jsou také úspěšnými sólisty a komorními hráči na různých koncertech a festivalech nejen v České republice, ale i v Evropě nebo v Japonsku.

S posledním tónem skladby tohoto večera vypukl bouřlivý potlesk. Lidé s úsměvy na rtech a vděčností za krásný hudební zážitek aplaudovali dokonce i několik minut vstoje. Nakonec si vytleskali přídavek.

Koncert byl zcela jistě pohlazením po duši, pohodou a uklidněním v dnešní uspěchané době. Pokud je člověk vnímavý, dokáže si vychutnat i tento netradiční odpočinek, mohli bychom říci určitý druh relaxace. Věřím, že velká většina z přítomných tento „relax“ opravdu prožila. Za velmi příjemný zážitek tohoto večera je třeba poděkovat všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě, zajištění a průběhu tohoto nádherného koncertu tak, aby BABORÁK ENSEMBLE mohl v našem chrámu sv. Martina účinkovat.

Byl to další velmi pěkný kamínek zasazený do mozaiky života zdejší farnosti.

Připomeňme si historii sakrálních staveb naší farnosti

Kapličky a Boží muky na území farnosti I.

K úplnému přehledu sakrálních staveb na území farnosti Dolního Benešova a Zábřehu je nutná zmínka o kapličkách a Božích mukách mající nejen historickou hodnotu, ale důvodně symbolizující období důležitých mezníků v průběhu vývoje našeho města a života v něm. Mnohdy projíždíme nebo procházíme okolo oněch ztvárněných symbolů, aniž si uvědomíme jejich smysl, význam a důvod umístění v okolí. Pozastavme se a připomeňme si jednotlivě jejich veřejné uctívání neboť nám připomenou oslavu nebo utrpení v daném místě. Vydejme se v pomyslném procesním průvodu vycházejícím vždy z kostela.

Prvním zastavením bude sousoší na nám. Cypriána Lellka, ztvárňující pannu Marii Imaculatu se dvěma andílky po stranách s osazením na pevném podstavci s římsou. Ono barokní sousoší spadá do neblahého období roků 1770 – 1780, kdy benešovské panství a také celé Hlučínsko přešlo pod pruskou nadvládu po prohrané válce Rakousko – Uherské císařovny Marie Terezie s pruským králem Friedrichem II. Panství bylo tehdy převzato do vlastnictví pánů Heneberků, kteří se nezapsali zlatým písmem do dějin města, přesto nechali pořídit tento symbol utrpení s umístěním do středu náměstí. Sousoší nebylo po dlouhé období udržováno a zubem času bylo poznamenáno. Počátkem 90. let byl originál nákladně restaurován s doporučením odborné komise jej umístit do zámecké kaple a nahradit originál přesnou kopií z Božanovského pískovce a umístit na opravený podstavec na původní místo. Po konečné úpravě bylo sousoší za účasti veřejnosti v roce 1993 panem farářem Aloisem Čunderlem posvěceno. Na závěr nutno dodat, že hladem a bídou lze charakterizovat období, ve kterém bylo sousoší postaveno.

Projdeme – li z náměstí Cypriána Lellka uličkou dnes nazvanou Poštovní, přijdeme na malé náměstí pojmenované náměstí Svobody, na němž se hrdě tyčí už jen jediná socha sv. Floriána, patrona hasičů. Proč socha toho světce si připomeňme, jeho důvod a umístění. Není mnoho generací před současníky, kteří měli v živé paměti hrůzný živelný požár. Ten vypukl ve večerních hodinách dne 17.5.1863 v blízkosti městského pivovaru a během půl hodiny se rozšířil na šest selských usedlostí v pásu mezi bývalým hostincem Onderka až téměř k uličce ke kostelu. Velkým štěstím bylo

v tuto dobu, že nefoukal vítr, jinak by vyhořelo více budov a usedlostí. Na výzvu o pomoc přispěchalo třináct dobrovolných sborů hasičů z okolních obcí. Při zkoumání vzniku požáru se většina shodla na tom, že požár byl založen rukou zločince. V upomínku na tuto tristní událost benešova byla postavena socha sv. Floriána.

Vhodné je doplnit informaci ke kapličce za kostelní bránou, která sloužila k uložení kosterních pozůstatků ze zrušeného hřbitova okolo farního kostela a ten byl nahrazen založením nového současného hřbitova v roce 1854. Kaplička je označena kulturní památkou.

O soše sv. Jana Nepomuckého u kaple sv. Kříže – červené kapli již byla drobná zmínka v samostatné charakteristice kaple. Vzhledem k tomu, že se jedná o historicky nejstarší sochu na území farnosti, zaslouží si doplnit dostupnou informaci. Odborným posouzením stavu sochy bylo rozhodnuto provést restaurování stávajícího a značně narušeného povrchu sochy, tuto postavit do zámecké kaple a na její místo postavit kopii sochy. V průběhu restaurátorských prací byl ve vytesané kamenné desce dešifrován nápis, že sochu nechal pořídit v roce 1729 farář Jan Feder. Zhotovená kopie sochy byla na podzim v roce 1998 navrácena zpět na původní místo a posvěcena p. farářem Aloisem Čunderlem.

Neměla by být opomenuta kaplička na našem hřbitově postavená nad hrobkou v novobaročném stylu, kterou nechal postavit Dr. Kurt Wodarz nar. r. 1898svému strýci, jako nový majitel panství, převzatém od Lukase Meixnera nar. r. 1841 a zemřelém v r. 1926. Tento původní majitel koupil rytířské panství v Zábřehu v r. 1872 a v roce 1878 nechal postavit zámeček (dnes zákl. škola). Z historických podkladů vyplývá, že kaplička má přináležet k Zábřežskému panství a tím také vlastníkově školy.

SVĚTEC MĚSÍCE

Sv. František z Assisi

Památka 4. října

Řeholník, zakladatel řádu OFM.

- Minorité aneb Řád menších bratří sv. Františka
- též Řád menších bratrů Konventuálů
- *Ordo Fratrum Minorum Conventualium.*)

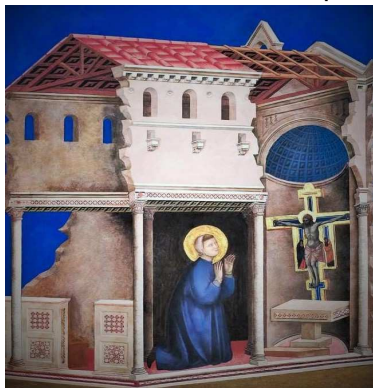
patron Itálie (1939); Assisi; basilejského biskupství;
františkánů; chudých; sociální práce;
ochrany přírodního prostředí;
kupců; krejčích; tkalců; lnářů a templeářů;
proti bolestem hlavy; proti moru

„Síla lásky z něho udělala bratra všech tvorů. Proto se nelze divit, že ho Kristova láska učinila ještě víc bratrem těch, do jejichž duše vtiskl Stvořitel svůj obraz.“

František se narodil v umbrijském městě Assisi v r. 1181 nebo 1182 Petru Bernardonovi, bohatému obchodníku s látkami, a jeho ženě Pice, která byla francouzského původu. Otec svého syna nazýval Francesco (Francouzek), přestože byl původně pokřtěn jménem Jan. Mladý František si užíval života plnými doušky. Stal se vůdcem assiské zlaté mládeže. Bojoval ve válce mezi Assisi a Perugií, což vlastně byla válka mezi měšťany a šlechtici, za které se postavila Perugia. Zúčastnil se tak i bitvy u Collestrady, kde byli assiští měšťané poraženi a František byl spolu s ostatními uvězněn. Když byl propuštěn a vrátil se do Assisi, léčil se z nemoci, která ho ve vězení postihla. Nyní začal více uvažovat o smyslu života.

Roku 1204 zamířil do Puglie, aby se přidal k vojsku Gualtieria Briegne, protože toužil po tom, aby byl za nějaký statečný čin pasován na rytíře. Cestou měl však vizi, ve které byl upozorněn na pomíjivost všeho, oč se doposud snažil. Vrací se do Assisi a v častých modlitbách prosí Pána, aby mu ukázal, jak má naplnit jeho vůli. Zásadní obrat nastal tehdy, když

přemohl sám sebe a začal sloužit malomocným, mezi které „ho sám Pán zavedl“. Na tuto chvíli vzpomínal ještě i na sklonku svého života.

Jednou, když se modlil před obrazem Ukřižovaného v napolo rozbořeném kostelíku sv. Damiana, slyšel Kristus hlas: „Františku, jdi a obnov můj dům, který, jak vidíš, se rozpadá.“ František okamžitě započal s opravou. Následně došlo ke konfliktu s Františkovým otcem, který nemohl pochopit jednání svého syna. František se zcela zřekl svého majetku, vyžebřával si na živobytí a věnoval se obnově chátrajících kostelů i církevního života v okolí Assisi.

24. února 1208, na svátek sv. Matouše, právě když dokončil opravu kostelíka Panny Marie Andělské (na místě zvaném Porciunkula), slyšel číst evangelium o rozeslání učedníků. Od té chvíle začal žít životem chudého putujícího kazatele a hlásat zvěst smíření, pokoje a dobra. Vzápětí mu Pán poslal první bratry a František poznal, že nemá žít sám, ale ve společenství.

Když bylo bratří dvanáct, putoval František spolu s nimi do Říma, aby požádal papeže o schválení své první řehole. Byla to stručná pravidla společenství, složená převážně z evangelních citátů. Papež Inocenc III. mu jeho řeholi ústně schválil (1209).

Roku 1212 se k evangelímu způsobu života svatého Františka připojila také sv. Klára z Assisi, která pocházela ze šlechtické rodiny Favaronů. Po několika dnech ji následovaly další dívky a vzniklo tak sesterské společenství Chudých paní, které tvoří takzvaný Druhý františkánský řád – klarisky. V této době se zrodilo též bratrstvo Kajícníků z Assisi, tvořené lidmi žijícími jak ve stavu svobodném, tak i v manželském. Uskutečňovali Františkův ideál, aniž by opustili běžný způsob života. Tak vznikl Třetí řád, dnes nazývaný Sekulární františkánský řád.

František toužil šířit poselství Kristova pokoje a dobra po celém světě. Roku 1212 se pokusil odcestovat do Sýrie, kde stáli proti sobě křesťané a Saracéni ve zbrani. Vítr však zahnal loď do Dalmácie. Při druhém pokusu (1213-1214) František směřoval do Maroka, ale tentokrát mu v tom zabránila nemoc, která ho postihla ještě před tím, než se stačil ve Španělsku nalodit.

Roku 1215 se konal IV. lateránský koncil, který zakázal zakládat nové řády. Každá nově vzniklá instituce zasvěceného života měla převzít řeholi a organizaci některého schváleného řádu. Pokud šlo o Menší bratry,

prohlásil papež Inocenc III., že jejich způsob života potvrdil Apoštolský Stolec již před tímto koncilem. Později, když se řád stále více rozrůstal, bylo třeba doplnit původní stručná pravidla a uvést je v soulad s novými církevními předpisy. Definitivní znění Františkovy řehole pro Menší bratry bylo schváleno 29. listopadu 1223.

Roku 1219 se František spolu s dalšími bratry vydal znovu na cestu do Orientu. Při obléhání Damietty křížáky se mu podařilo proniknout pokojnou cestou přes bojovou linii až k egyptskému sultánovi a získat si jeho náklonnost. Jedním z plodů této cesty byla možnost trvalého usídlení Menších bratří ve Svaté zemi.

Nejvýraznějším rysem Františkovy spirituality byla láska ke Kristu a hluboké prožívání všeho, co bylo spojeno s tajemstvím jeho vtělení a lidství. 25. prosince 1223 slavil v Grecciu slavnost narození Páně na způsob „živých jesliček“. V přírodní jeskyni, upravené podle vyprávění evangelia jako betlémská stáj, byla sloužena mše svatá. Lidé tak mohli na vlastní oči vidět, prožít a hlouběji pochopit lásku a pokoru Božího Syna v tajemství jeho vtělení.

Veliká byla také Františkova úcta k Eucharistii, neboť v ní viděl Krista přítomného na tomto světě stejně, jako když pobýval se svými apoštolý. Zvláště ho však přitahovalo tajemství kříže.

Toužil milovat i trpět jako Ježíš, když za nás umíral na kříži. V tom mu Pán vyhověl zázračným způsobem – 14. září 1224, když František dlel na modlitbách na hoře zvané La Verna. Zjevil se mu v podobě ukřižovaného serafa a František obdržel stigmata – rány Kristovy, které mu zůstaly vtištěny až do smrti.

V posledních letech svého života byl téměř slepý a velmi vážně nemocný. Probouzel však i nadále ve svých bratrech a v ostatních lidech lásku k Bohu a ochotu k vzájemnému smíření (viz Píseň bratra Slunce).

Zemřel v blízkosti kostelíka Panny Marie Andělské večer 3. října 1226. Papež Řehoř IX. jej prohlásil za svatého již 16. července 1228. V r. 1939 byl prohlášen patronem Itálie a v r. 1980 ho papež Jan Pavel II. ustanovil za patrona ekologie.

Modlitba sv. Františka z Assisi

*Pane, učiň mě nositelem svého pokoje,
abych mohl vnést lásku tam, kde je nenávisť,
smíření tam, kde je blud,
jistotu tam, kde je malomyslnost,
světlo tam, kde panuje stín,
radost, kde je smutek.*

*Pane, učiň, abych toužil více potěšovat,
než být potěšován,
více chápat, než být chápán,
více milovat, než být milován,
neboť, když na sebe zapomínáme,
nalezneme se*

*když odpouštíme, je nám odpuštěno,
a když umíráme, procitáme do
života věčného.*

Amen

(Též píseň -viz. kancionál, č. 928 „ Učiň mě, Pane, nástrojem“)

SVĚDECTVÍ O BOŽÍM JEDNÁNÍ

Neposkvrněná Panna Maria v nevěstinci (svědectví)

Na opakovanou prosbu zpovědníka se odhodlávám zalistovat v diáři paměti a znovu oživit zkušenosti skutků Božích, které jsem viděla – ty současné i ty z let minulých. V souvislosti s provokativním názvem mého svědectví předesílám, že jsem řadovou sestrou, a proto se čtenář snad nemusí obávat nějaké hereze co do popření čistoty Matky Boží.

V červenci roku 2008 jsem jela jako delegátka na generální kapitulu naší kongregace. Když jsem vstoupila do pokoje, v němž jsem měla po následující čtyři týdny bydlet, našla jsem na stole svatodušní obrázek s textem o Panně Marii, která – v německém přepisu „in blanko“ - podepsala Bohu šek svého života. Tato slova mne doslova udeřila do očí, evokovala totiž mé křestní jméno a vedla mne k úkonu vydanosti Pánu pro dny kapituly a pro to, co z nich může vzejít pro mne osobně.

Během dní našeho společného hledání jsme se spolu se sestrami ze čtyř kontinentů zamýšlely nad tím, jak dnes aktualizovat slova našeho zakladatele o tom, že „potřeba doby je vůle Boží“. Jedním z témat, které nám bylo živě postaveno před oči, byl obchod s lidskými bytostmi, především otřesná situace žen a dívek nucených k prostituci. V onen den mi vyvstala v mysli mozaika, která se skládala již řadu let, a kapitulní den věnovaný obchodu s lidmi byl posledním kamínkem obrazu, v němž jsem rozpoznala jasnou Boží výzvu vydat se na cestu, která mne přivede do blízkosti ženám v prostituci.

Prvním zastavením této cesty byla Itálie, která je zemí, v níž je velmi dobře propracovaný systém záchrany obětí a jejich následné „rehabilitace“. Po tři měsíce jsem tak směla žít v komunitách, které se ujímaly žen zachráněných z nucené prostituce, mnoho dalších jsem navštívila, načetla jsem spoustu materiálů, prožila jsem mnoho setkání se zachráněnými ženami a s těmi, kdo jim pomáhají, absolvovala jsem několik konferencí věnovaných tématu, navštěvovala jsem detenční centrum, kde „potencionální oběti“ čekaly na repatriaci, a mohla jsem si tak utvořit ucelený obraz o dané problematice. Největší zkušeností však

byly ony noci a dny na ulicích a perifériích velkoměst, které jsem spolu s řadou terénních skupin prožila v blízkosti těch, jež jsou neustále vydávány všanc lidské žádostivosti, zneužívání a vydírání. Věděla jsem a vím, že právě sem vede konkrétní Boží volání k mé službě.

Po návratu ze zahraniční stáže se začalo postupně, často hodně bolestně, mé „povolání v povolání“ naplňovat. Jeho první viditelnou podobou byla a jsou četná pozvání na přednášky do škol a různých společenství o fenoménu novodobého otroctví, následovaly úkoly v týmech věnujících se hledání pomoci obětem. Možnost terénní služby však nastala až po třech letech nesnadného hledání otevřených dveří. Po dlouhé době modliteb, slz a otázek podpíraných stálým ujišťováním o neodvolatelnosti Božího volání, které mi dávala slova Písma, se dveře otevřely – ven i dovnitř. Dnes smím pracovat ve dvou terénních skupinách, s nimiž přicházím na noční ulice a do nočních klubů přinášet jiskřičky naděje a ujištění o tom, že Boží láska nikoho neopomíná.

Tou hlavní zkušeností, kterou potvrzuje každé setkání s těmito ženami, je to, s jakou vděčností přijímají naši návštěvu a jak dramatická a bezvýchodná je situace, kterou prožívají. Většinou nemohu posoudit, zda jsou v prostituci proto, že se staly obětí obchodování, podstatné však je, že naprostá většina z nich tam dobrovolně není. Jednou při cestě na výjezd do terénní služby náš vlak způsobil smrt člověka, který se rozhodl ukončit svůj život. Byl to bolestný zážitek, který mne přivedl k příměru: Když se muž dostane do bezvýchodné finanční situace, řeší ji v krajní situaci skokem pod vlak.

Žena, která nese zodpovědnost za své děti, se odhodlá k prostituci. „Myslela jsem si, že to nedokážu.“ „Je to strašné.“ „Kdybyste věděly, jak hrozný nápor je to na psychiku.“ „Splatím dluhy a pak chci žít normální život, už nikdy však nevstoupím do žádného vztahu.“ „Jenom my tady víme, jací muži ve skutečnosti jsou!“ „Hrozně se stydím.“

To jsou slova, která často slyšíme v rozhovoru s těmi, na něž mají mnozí jasný názor: dělají to, protože chtějí, protože si zvykly na vyšší životní standard nebo dokonce proto, že je to baví... „Jak velmi se mýlíte!“ Tato Ježíšova slova určená farizeům zazněla sice v jiné souvislosti, zaznívají však i počestným farizeům dnešních dní. Jen On sám ví, jak hluboké ponížení tyto ženy zakoušejí a jaké utrpení prožívají ve svém nitru. Do srdce se mi zaryla odpověď, kterou jsem dostala na otázku položenou jedné mladé ženě, zda se nebojí: „Nebojím se lidí, bojím se Boha, protože hřeším.“

Každá žena, se kterou se na ulici nebo v klubu setkám poprvé, ode mne dostane medailku Neposkvrněné Panny Marie. Je až dojemné, s jakou vděčností tento malý dárek přijímají. Některé si medailku navléknou na řetízek na krku, jiné při dalších setkání připomínají, že ji mají stále schovanou. Někdy se stane, že s sebou máme jiné drobné dárky nebo cukroví, avšak medailonek, křížek či růženec přijímají děvčata s úplně jiným postojem. Má nevěřící kolegyně jednou poznamenala, že často pozoruje, jak krásné jsou tváře těch žen ve chvíli, kdy dostávají náboženské předměty, a ve chvíli, když jim dávám křížek na čelo. Bylo by také na dlouhé vyprávění, kolikrát se naše rozhovory brzy stočí k otázkám víry v Boha. Jedna ze dvou zmíněných terénních skupin je skupina ekumenická, jejímž úkolem je především služba modlitbou a slovem. Kromě toho, že každý společný večer zahajujeme modlitbou, nabízíme ji s diskrétností i ženám, které potkáváme. Modlitba na ulici či v nočním klubu je pro mne vždy novým svědectvím o tom, jak mocný a velký je náš Pán, který neváhá přijít do žádného prostředí, aby tam přinesl své milosrdenství, útěchu a naději a zvěstoval své vítězství nad každou temnotou.

Jedné noci mi připadlo, že padají hradby a, jak říká žalmista, železné závory se lámou. Byla to noc milosti a zázraků Božího milosrdenství, směly jsme vejít dokonce do podniku, na jehož dveřích bylo napsáno „Dveře do pekla“. Bylo tam nejméně sedmdesát dívek, s dobrou polovinou z nich jsme stačily promluvit a obdarovat je medailkou Neposkvrněné, s několika jsme se i modlily. Když jsem pak dlouho po půlnoci uléhala, došlo mi, proč tato noc byla tak zvláštní. Bylo to v noci ze sedmého na osmého prosince, o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie. Matka Boží nám tak dala jasně na srozuměnou, že chce, abychom obdarovávaly ony ženy posvěcenou medailkou, a že Bůh má jejich i naše životy pevně ve svých rukou.

Mariině přímlově i Vaší prosebné modlitbě svěrují životy všech těch, jejichž důstojnost je bezohledně pošlapávána a kteří nevidí východisko ze své zoufalé situace.

„Povstaň, Hospodine, pozvedni svou ruku, nezapomeň na ponižované. Ty vidíš trápení a hoře. Shlédneš a vše vezmeš do svých rukou.“ (Ž 10, 12.14)

(www.vojtechkodet.cz/svedectvi)

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

ZVLÁŠTNÍ MLADÍK

Jeden statkář potřeboval pomocníka, který by dohlížel na stáje a na seník. Vydal se ho hledat do vesnice. Uviděl tam mladíka, který se potloukal mezi staveními. Mohlo mu být tak šestnáct nebo sedmnáct let, byl vysoký a hubený, a nezdálo se, že by byl nějak zvlášť silný.

„Jak se jmenuješ, mladíku?“ „Alfréd.“

„Hledám někoho, kdo by chtěl pracovat na mém statku. Umíš pracovat v hospodářství?“ „Jistě, pane. Můžu spát za větrné noci.“ „...„Cože?“

zeptal se překvapeně statkář. „Můžu spát za větrné noci.“

Statkář nad tím pokrčil rameny a šel pryč. K večeru potkal Alfréda znovu a znovu mu zopakoval svůj návrh. A Alfréd na něj zase odpověděl: „Můžu spát za větrné noci.“

Statkář hledal pomocníka, a ne kluka, který se chlubí, že spí za větrných nocí.

Zkusil tedy hledat dál, ale nenašel nikoho, kdo by chtěl u něj pracovat. Tak se rozhodl, že přece jen přijme Alfréda, který mu zase řekl: „Budte klidný, pane, já můžu spát i za větrné noci.“

„Dobře. Uvidíme, co umíš.“

Alfréd pracoval na statku několik týdnů. Statkář byl hodně zaměstnán a neměl čas pozorně sledovat, co mladík dělá.

Pak ho jedné noci probudil vítr. Vítr fičel a hvízdal mezi stromy, v komíně se ozývala meluzína, okna se div nerozlétla dokořán. Statkář vyskočil z postele. Vichřice mohla rozrazit vrata od chlévů a stájí, vyděsit dobytek, rozfoukat seno a slámu a napáchat nejrůznější škody. Rozběhl se tedy za Alfrédem. Tloukl na jeho dveře, ale marně. Zabušil silněji: „Alfréde vstávej! Pojď mi pomoci, než vítr všechno rozbije!“

Ale Alfréd spal dál. Statkář nemohl ztrácet čas. Rychle seběhl se schodů, přeběhl dvůr a už byl u chléva.

Jaké však bylo jeho překvapení! Vrata byla pevně zavřena na petlici, okna zajištěna proti otevření. Seno i sláma byly zakryty a převázány, takže je nic nemohlo odfouknout. Koně byly v bezpečí, prasata a slepice klidné. Venku zuřil vítr. Ale uvnitř chléva byla zvířata klidná a v bezpečí. V tu chvíli se statkář rozesmál. Pochopil, co myslel Alfréd tím, když mu říkal, že dokáže spát i ta větrné noci.

Mladík každý den pečlivě vykonával svou práci. Staral se, aby všechno bylo na svém místě. Pečlivě zavíral dveře a okna a obstarával zvířata. Na vichřici se připravoval každý den, a proto se jí nemusel bát.

A ty můžeš spát za této dlouhé větrné noci, kterou je tvůj život ?!

PRO ZASMÁNÍ

Já že jsem slepý? Běžte si sednout na lavici, osmičko!

„Tatí, máš dobrou paměť na tváře?“ ptá se syn.

„Ano, jistě. Ale proč se ptáš?“

Protože jsem právě rozbil zrcadlo, které používáš při holení.“

Adam s Evou se procházejí po ráji.

Vtom se Adam ptá: „Evo, vezmeš si mě za manžela?“

Eva: „No, nevím...to si ještě musím rozmyslet.“

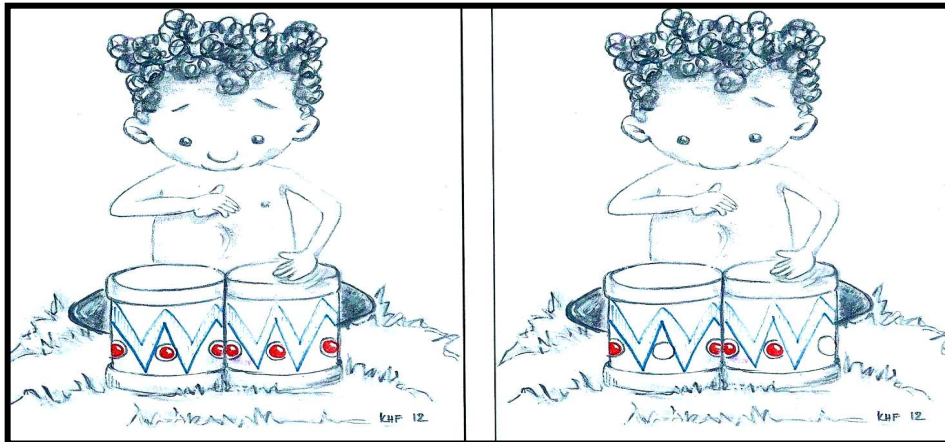
Adam: „Tak nepřemýšlej dlouho. Mám ještě dost žeber.“

Učitel: „Jak se říká ptákům, kteří odlétají na jih?“

Žák: „Na shledanou.“

Dětem - Najdi 5 rozdílů .

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA - Tajenka skrývá část lidové pranostiky:

Čím déle...(tajenka)... u nás v říjnu prodlévají, tím déle pěkné a jasné dny potrvají.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
P	P	P	P	P	P	P	P	P

1. opak levé;
2. potřeba kanojisty;
3. člověk, vyrábějící chléb;
4. odhání ptáky;
5. skupina mládeže;
6. malý vodní tok;
7. pohybuje se na vodě;
8. nástroj k řezání;
9. písek k zimní údržbě chodníku;

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem

nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 27.září !!!

Správná odpověď z minulé soutěže:

Tajenka minulé doplňovačky zní „BABÍMU LÉTU“. Ze 7. správných odpovědí, (1z D.Benešova, 5 ze Zábřehu, 1 přespolní / 4 v krabičce a 3 elektronicky) vylosoval pan farář tyto výherce:

1. cena – Adéla Albrechtová, 8 let, Zábřeh;
2. cena – Lucie Ohřálová; 10 let, Vřesina;
3. cena – Nela Chmurová 9 let - Zábřeh.

Cena je pro všechny stejná. Pojedou s panem farářem do kina. Výhercům blahopřejeme

!!! Zpráva pro biřmovance !!!

Vážení biřmovanci,

naše první organizační setkání se uskuteční v neděli 11.10. 2015 po mši svaté v 11.00 ve Farním sále. Vaše účast je nutná.

Pokud byste ze závažných důvodů nemohli, prosím o vyzoomění předem na tel. 731 534 093 nebo mail: rkf.dolnibenesov@doo.cz . Děkuji.

PKF

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání: Eucharistie – záruka budoucí slávy

Termín setkání: Středa 7. října 2015

Čas a místo setkání: 18:50 ve Farním sále

Písmo svaté:

- Iz 25, 6-9 – Hody všem národům
- Zj 19, 6-7.9 – Pozvání k svatbě Beránkově
- 2 Petr 3,10-13 – Den Páně přijde, jak zbožně musíte žít, kdo očekáváte příchod Páně (ne ekumenický překlad, ale z řečtiny či Jeruzalémská Bible – urychlujete příchod toho dne)
- Jan 17,10-26 – velekněžská modlitba
- Flp 3,20-21 – naše vlast v nebi – on přemění naše tělo na oslavené
- Mt 22,1-14 – Podobenství o svatební hostině

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na říjen 2015

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	5.10.	18.00	Za Jana Michalíka, syna a přízeň	
Út	6.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	7.10.	18.00	Za Karla Onderku, dvoje rodiče, za živou a + rodinu	
Čt	8.10.	18.00	Za + Anežku Kupkovou a za celou živou rodinu	
Pá	9.10.	Záb 18.00	Na poděkování P.Bohu za 50 let společného života a za živou ...	
So	10.10.	7.00	Za + Jana Kostřicu – výroční	
Ne	11.10.	7.00	Za + Alžbětu Ranošovou – měsíční	
Ne	11.10.	Záb 8.30	Za živé a + členy Živého růžence	
Ne	11.10.	10.00	Za + rodiče Holečkovy a Dombkovy, za jejich + děti, zetě a ...	
Po	12.10.	18.00	Na poděkování za 30 let společného života a za živou rodinu	
Út	13.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	14.10.	18.00	Za + Marii Pavlíkovou – měsíční	
Čt	15.10.	18.00	Za Arnošta a Antonii Pchálkovy (nedož.90 a 80 let života)	
Pá	16.10.	Záb 18.00	Za Sofii Konečnou a manžela	
So	17.10.	7.00	Za + Brigitu Mašíkovou a rodiče	
So	17.10.	ČK 17.00	Za Norberta Vehovského (nedož.80 let) a za rodiče z obou stran	
Ne	18.10.	7.00	Za + Lindu Warden	
Ne	18.10.	Záb 8.30	Za Bruno Reichla, manželku, dvoje rodiče a dva syny	
Ne	18.10.	10.00	Na poděkování za obdržení dobrodiní, za + manžela a za ...	
Po	19.10.	18.00	Za Huberta Nováka, dvoje rodiče a duše v očistci	
Út	20.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	21.10.	18.00	Za + Pavla Světlíka – výroční	
Čt	22.10.	18.00	Za Hedviku Persichovou, manžela, dva syny, snachu a duše v oč.	
Pá	23.10.	Záb 18.00	Za dvoje + rodiče a za živou rodinu	
So	24.10.	7.00		
Ne	25.10.	7.00	Na poděkování P.Bohu za dar života, za zdraví, za + otce a za ...	
Ne	25.10.	Záb 8.30	Za živé a + dobrodince našeho kostela	Krmáš
Ne	25.10.	10.00	Za Zdeňku Janíkovou a rodiče z obou stran	
Po	26.10.	17.30	Za manžele Bajorkové a Taškové	
Út	27.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	28.10.	17.30	Za Leonarda a Jiřinu Očkovy a jejich rodiče	
Čt	29.10.	17.30	Za Viktora Onderku, manželku, syna a zetě	
Pá	30.10.	Záb 17.30	Za Františka Kravčíka, manželku a dvoje rodiče	
So	31.10.	7.00	Za + Ursulu a Gerharda Hluchníkovy a za živou rodinu	
Ne	1.11.	7.00	Na poděkování P.Bohu za obdržení milosti, dar zdraví, živou ...	
Ne	1.11.	Záb 8.30	Za Františka Dihla, manželku a duše v očistci	
Ne	1.11.	10.00	Za + rodiče Konopkové, příbuzenstvo a za živou rodinu	
Ne	1.11.	16.00	Za živé a + kněze, kteří sloužili v naší farnosti a za kněze rodáky	Průvod

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ŘÍJNU

Sbírka NA OPRAVY – neděle 11.10.2015

Sbírka NA MISIE – neděle 18.10.2015

– odesílá se v plné výši pro potřebu světových misí

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin
příjemné, pokojné a sváteční chvíle.**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, Marie Ohřálová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917